

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

فرستنده: علی کاظمی

۱۹ اپریل ۲۰۱۱

ایران در هفته ای که گذشت

کارگران مجتمع‌های پتروشیمی در مبارزه برای برچیدن بساط قراردادهای موقت :

اعتصابات کارگری یکی از مهم‌ترین رویدادهای ایران در هفته گذشته بود. از نخستین روز آن، دو هزار کارگر مجتمع پتروشیمی بندر امام بار دیگر دست از کار کشیدند و خواهان تحقق مطالبه خود شدند. روز ۲۸ حوت [اسفند] ماه سال ۸۹، کارگران این مجتمع، در ادامه اعتراضات کارگری مجتمع پتروشیمی تبریز دست از کار کشیدند و با برپائی یک تجمع اعتراضی خواستار پایان دادن به نقش شرکت‌های پیمانکاری واسطه‌ای، انعقاد قرارداد مستقیم و استخدام رسمی شدند. مدیر عامل مجتمع با حضور در جمع کارگران، وعده داد که خواست کارگران برآورده خواهد شد. کارگران مجتمع پتروشیمی به اعتصاب و تجمع خود پایان دادند، اما اعلام نمودند چنانچه به وعده‌ها عمل نشود، اعتصاب از ۲۰ حمل [فروردین] مجدداً آغاز می‌گردد. سرمایه‌داران این بار نیز به وعده‌های خود عمل نکردند. بنابراین کارگران مجتمع پتروشیمی امام در ۲۰ حمل اعتصاب را آغاز نمودند و تا آخرین روز هفته آن را ادامه دادند. مدیر عامل و مقامات اداره کار تلاش نمودند با توجیهاتی از این قبیل که هنوز هیچ‌گونه بخشنامه‌ای در این خصوص از جانب وزارت نفت ارسال نشده است، کارگران را از اعتراض بازدارند. کارگران اما خواستار فوری اجرای مطالبه خود شدند. تهدید و فشار مدیر عامل و عوامل حراست نیز برای متوقف ساختن اعتراضات کارگران موثر نیفتاد. کارگران خواستار حضور وزیر نفت برای پاسخ‌گویی و تحقق مطالبات شدند.

در همبستگی با کارگران مجتمع پتروشیمی بندر امام، کارگران شرکت‌های پتروشیمی منطقه ویژه، شامل اروند، خوزستان، امیرکبیر و شیمیائی رازی نیز دست از کار کشیدند. کارگران پتروشیمی خوزستان و اروند دست به راهپیمائی برای پیوستن به کارگران پتروشیمی بندر امام زدند که عوامل حراست مانع از حرکت آن‌ها گردید و میان کارگران و حراستی‌ها درگیری رخ داد. اعتصابات در شرکت‌های پتروشیمی منطقه ویژه در چند روز گذشته افزایش یافته است.

کارگران مجتمع پتروشیمی امام و دیگر مجتمع‌های پتروشیمی منطقه ویژه اقتصادی ماهشهر خواستار برافتادن شرکت‌های واسطه‌ای و قراردادهای موقت هستند.

گرچه کانون مبارزه برای برچیدن سیستم قراردادهای موقت، مجتمع‌های پتروشیمی‌ست، اما از آنجائی که این مطالبه عمومی کارگران است، مبارزه بر سر این مطالبه در رشته‌های دیگر نیز ادامه دارد. در همین هفته حدود هزار تن از کارگران کارخانه کاغذسازی پارس در اعتراض به اخراج ۶۰ تن از کارگران قرارداد موقت، به اعتصاب متوسل شدند و خواستار لغو این احکام اخراج و بازگشت رفقای خود به سر کار شدند.

تجمع اعتراضی گروهی از کارگران شرکت‌های کشت و صنعت کارون، شوشتر و هفت‌تپه در مقابل مجلس برای تحقق مطالبات خود و اعتراض به اجراء نشدن این مصوبه که فصول بیکاری در سنوات بیمه آن‌ها وصل شود، یکی دیگر از اعتراضات کارگری این هفته بود. اعتصاب متجاوز از هزار تن از کارگران ریسندگی کاشان نیز که خواهان پرداخت ۳۰ ماه حقوق معوق خود هستند، ادامه داشت. سیاست خصوصی‌سازی دولت که همراه با رواج قراردادهای موقت، اخراج گسترده کارگران و به تعویق انداختن مداوم دستمزدها برای اعمال فشار به کارگران، به ویژه کارگران رسمی برای قراردادی کردن آن‌ها، اعتراضات متعددی را در میان کارگران برانگیخته است. دامنه این اعتراضات اکنون تا به آن مرحله گسترش یافته که در مجلس هم انعکاس پیدا کرده است. نماینده زنجان و طارم در این هفته گفت:

در نتیجه خصوصی‌سازی مخابرات ۴۰ هزار کارگر اخراج شده‌اند. دولت باید پاسخگوی اشتغال و امرار معاش این مردم باشد. عضو کمیسیون آموزش و تحقیقات مجلس گفت: قرار بود تا ۵ سال پس از واگذاری هیچ نیروئی را اخراج نکنند، اما بعد از واگذاری‌ها کارگران را اخراج و کارگران قراردادی را به کار گرفته‌اند.

اکنون با گسترش مبارزات کارگری در مجتمع‌های پتروشیمی علیه سیستم قرارداد موقت، تلاش کارگران برای برچیدن شرکت‌های واسطه‌ای، قرارداد موقت و استخدام رسمی به مرحله‌ای جدید وارد شده است. اکنون وظیفه عموم کارگران است که در سراسر ایران حمله‌ی متمرکزی را برای برچیدن سیستم قرارداد موقت سازمان دهند. باید بساط شرکت‌های واسطه‌ای که مفت و مجانی بخشی از حاصل دسترنج کارگران را به جیب می‌زنند، برچیده شود. باید سیستم قرارداد موقت که کارگران را هر لحظه در اضطراب اخراج و بیکاری نگاه می‌دارد و آن‌ها را از حق و حقوق کارگری محروم می‌سازد و در معرض بی‌رحمانه‌ترین استثمار قرار می‌دهد، پایان یابد و کارگران رسماً استخدام شوند. باید از مبارزات کارگران مجتمع‌های پتروشیمی آموخت، از این مبارزات حمایت کرد و با مبارزه‌ی متشکل و سراسری به تحقق این مطالبه متجاوز از ۷۰ درصد کارگران یاری رساند.

نهضت پرداخت نکردن قبوض گاز و برق

بخش بزرگی از مردم ایران در اعتراض به چپاول‌گری دولت و افزایش چندین برابری بهای کالاهای حامل انرژی از پرداخت قبض‌های گاز خودداری کرده‌اند. طبق گزارش مقامات دولتی متجاوز از ۳۰ درصد از مردم ایران از پرداخت مبالغ کلانی که در قبوض ارسالی برای آن‌ها آمده است، سر باز زده‌اند. این اقدام به حق مردم، موجب نگرانی سران رژیم و مقامات دولتی شده است. در این هفته ارگان‌ها و مقامات دولتی جلسات متعددی برای بررسی این مسأله برگزار نمودند و اظهار نظرهای متعددی داشتند.

کمیسیون انرژی مجلس با حضور مدیران شرکت ملی گاز و سخنگوی طرح تحول اقتصادی، جلسه‌ای تشکیل داد، تا چاره‌ای برای پرداخت نشدن قبوض بیندیشند. اما نتوانستند راه حلی برای وادار کردن مردم به پرداخت قبوض پیدا کنند. مخبر کمیسیون انرژی در گفتگو با خبرگزاری مهر، تنها به این تصمیم اشاره کرد که از این پس پرداخت یارانه نقدی ماهیانه می‌شود و قبوض جدید گاز هم ماهیانه می‌گردد. معضل اکثریت بزرگ مردم ایران، اما ناتوانی

در پرداخت چندین برابر شدن بهای گاز است و نه در پرداخت دو ماه و یا یک ماهه. پیرزنی که در تهران، پیش از این در هر ماه هزار تومان بابت مصرف گاز می‌پرداخت، اکنون قبض ۱۲ هزار تومانی دریافت کرده است. روشن است که این انسان فقیر و تنها، نمی‌تواند این مبلغ را بپردازد. وضعیت خانواده‌های زحمتکش با چندین فرزند که قبض صدها هزار تومانی دریافت کرده‌اند از این هم وخیم‌تر است.

خبرگزاری دولتی ایسنا در گزارشی از اعتراضات مردم کرمانشاه در مقابل شرکت گاز می‌نویسد: یکی از مشترکان کرمانشاهی به ایسنا گفته است: "تاکنون بیش از ۲۰ هزار تومان بابت قبض گاز پرداخت نکرده‌ام. اما با دیدن قبض این دوره در نوروز، با مبلغ ۶۶۴ هزار تومان شوکه شدم." معلوم است که یک انسان زحمتکش نمی‌تواند حقوق ماهیانه‌اش را درست، بابت هزینه گاز بدهد.

معاون مدیر عامل شرکت ملی گاز که با موج وسیع پرداخت نشدن قبوض روبرو شده است، به فریبکاری متوسل گردید و گویا با این ادعا که مردم قسطی بپردازند، فکر می‌کند می‌تواند مردم را وادار به پرداخت قبوض سازد. او گفت: "با ابلاغیه‌ای که به تمامی شرکت‌های گاز استانی و ادارات گاز در سراسر کشور ارسال شده است، امکان پرداخت قبوض گاز در دو، تا سه قسط فراهم شده است." اما مشکل مردم در پرداخت نقدی یا قسطی نیست. مشکل در ناتوانی پرداخت قبوضیست که گاه تمام دستمزد و حقوق یک خانواده را می‌بلعد.

اکنون که اعتراض مردم بالا گرفته است، مجلس و دولت نیز می‌کوشند، این افزایش بها را به گردن یکدیگر بیندازند. دولت می‌گوید، مصوبه مجلس است و مجلس می‌گوید، این گرانی ناشی از عدم اجرای مصوبه مجلس می‌باشد. مخبر کمیسیون انرژی مجلس روز ۲۰ حمل گفت:

به اساس قانون مصوب مجلس افزایش قیمت‌های حامل‌های انرژی می‌بایستی در یک دوره ۵ ساله و به صورت پلکانی اجراء شود، اما دولت در آزادسازی نرخ گاز این شرایط را رعایت نکرده است.

رئیس کمیسیون انرژی مجلس از چندین برابر شدن بهای برق در مناطق گرمسیری خبر داد و گفت:

"کمیسیون انرژی از صدور چنین قبض‌هایی نگران است." نگرانی مجلسی که سیاست ارتجاعی آزادسازی قیمت‌ها را تصویب کرده است، از چیست؟ آن‌ها نگران افزایش اعتراضاتند. اعتراضاتی که اکنون در پرداخت نکردن قبوض گاز خود را نشان داده است، فردا ممکن است به شورش‌ها و قیام‌ها بینجامد. مجلس و دولت، دست در دست یکدیگر برای اجرای پروژه آزادسازی قیمت‌ها و فقیرتر کردن توده‌های زحمتکش مردم ایران اقدام کرده‌اند. نگرانی آن‌ها از رشد اعتراضات است. آن‌ها گویا فکر نمی‌کردند که مردم ایران در قبال این گران شدن‌ها واکنش نشان دهند. حالا که یک نمونه از واکنش را می‌بینند، به دست و پا افتاده که چه بکنند.

آن‌ها به آخرین حربه خود نیز که همانا تهدید است، متوسل شده‌اند. مدیر عامل شرکت ملی گاز در این هفته تهدید کرد که "اگر گازبهای مشترکان پرداخت نشود یک اخطاریه برای آن‌ها صادر می‌شود و در صورت عدم توجه، گاز مشترکان در نوبت اول ۲۴ ساعت و در نوبت دوم ۴۸ ساعت به طور موقت قطع می‌شود." مردم اما به این تهدیدات پوشالی واقعی نگذاشتند. دولت نه جرأت آن را دارد و نه می‌تواند گاز حدود ۲۰ میلیون تن از مردم ایران را که از پرداخت قبوض خودداری کرده‌اند، قطع کند. چندی پیش، رئیس مرکز پژوهش‌های مجلس نیز از قول مقامات دولتی گفته بود که دولت راه حلی برای وادار کردن مردم به پرداخت قبوض ندارد.

ایستادگی مردم زحمتکش و پرداخت نکردن قبوض گاز و برق، راه دیگری جز عقب‌نشینی در برابر دولت قرار نمی‌دهد. این احتمال وجود دارد که بخواهد این عقب‌نشینی را محدود به تخفیف مبلغی برای کسانی کند که این قبوض را پرداخت نکرده‌اند. اما مردم ایران خواهان برگشت بهای کالاهای حامل انرژی به قیمت‌های قبلی هستند و

از آن کوتاه نمی‌آیند. آن بخش از مردم ایران که تاکنون این قبوض را پرداخت کرده‌اند، به خودشان ضرر زده‌اند. باید از پرداخت قبوض خودداری کنند و با تقویت جبهه مردمی که قبوض را پرداخت نکرده‌اند، سریع‌تر رژیم را وادار به عقب‌نشینی نمایند. در برابر ایستادگی مردم، دولت راهی جز عقب‌نشینی ندارد. نهضت پرداخت نکردن قبوض هر روز وسعت بیشتری به خود می‌گیرد. تمام توده‌های زحمتکش مردم ایران باید به تقویت این نهضت همت گمارند.

مطالبات تحقق نیافته پرستاران در روز پرستار

در ایران، یک روز را در هر سال، روز پرستار نام‌گذاری کرده‌اند که گویا قرار است از خدمات این قشر زحمتکش که با کار طاقت‌فرسای شبانه روزی خود، خدمتی بزرگ به عموم مردم ایران و سلامتی آن‌ها می‌کنند، قدردانی شود و به مطالبات آن‌ها پاسخ داده شود.

اما مثل همه چیز دیگر، این هم تبدیل به یک ظاهر سازی و سخنرانی‌های بی محتوای مقامات دولتی و وعده‌های توخالی برای تحقق مطالبات پرستاران شده است.

امسال هم روز پرستار در این هفته به روال سال‌های گذشته بود. جلساتی با حضور مقامات دولتی در چندین شهر و دانشگاه برگزار شد. مقامات، در سخنرانی‌های خود از پیشرفت‌ها سخن گفتند و مسئولین تشکلهای پرستاری از مشکلات پرستاران و تحقق نیافتن وعده‌های فراوان. وزیر بهداشت زحمت کشید و در "مراسم رونمایی از منشور اخلاق پرستاری" حضور یافت. حرفی هم برای گفتن نداشت، جز این که از استخدام ۲۳ هزار پرستار سخن بگوید که حالا سال‌هاست وعده آن داده شده است و به گفته‌ی وی قرار است تا خرداد سال ۹۰ فعالیت خود را آغاز کنند.

رئیس شورای عالی نظام پرستاری کشور از اجرائی نشدن قوانین تعرفه‌گذاری خدمات پرستاری و ارتقای بهر موری خدمات نیروهای بالینی انتقاد کرد و افزود: "پرستاران از شنیدن وعده و وعید و به تأخیر افتادن اجرائی شدن مطالبات‌شان خسته شده‌اند."

رئیس هیأت مدیره نظام پرستاری تبریز، از اضافه‌کاری‌های اجباری و شبکاری شکایت کرد و مهم‌ترین مطالبه پرستاران را افزایش دستمزد اعلام کرد. وی با اشاره به تبعیضات و اختلاف فاحش در دستمزدها گفت: "عمده‌ترین این اختلاف‌ها در بین تیم‌های پزشکی بیمارستانی اتفاق افتاده که گاهی این اختلاف به ۵۰۰ برابر می‌رسد." او وضعیت پرستاران را در بخش خصوصی بدتر از بخش دولتی اعلام نمود.

خبرنگار خبرگزاری مهر از یزد گزارش کرد که فشارهای روحی و روانی به دلایلی از جمله تبعیض در پرداخت‌های تیم سلامت، اضافه‌کاری‌های اجباری، کمبود تعداد پرستاران، در زمره مواردیست که پرستاران از آن‌ها رنج می‌برند. پرستار بیمارستان صدوقی یزد می‌گوید: به دلیل کمبود پرستار، گاهی مجبور به اضافه کاری‌های اجباری می‌شویم. ساعت کار پرستاران بسیار طولانی‌ست. در حالی که ساعات کار پرستاران در هر هفته باید ۳۶ ساعت باشد، عملاً از ۴۴ ساعت نیز تجاوز می‌کند.

پرستار دیگری می‌گوید: میزان حقوق پرداخت شده به پزشکان در برخی موارد به ۱۰۰ برابر می‌رسد، در حالی که زحمات پرستاران و ساعات کار آن‌ها بسیار طولانی‌تر است. وی افزود: دولت و مجلس مدت‌هاست که وعده تسهیل شرایط شغلی را داده‌اند، اما هنوز هیچ تغییری در وضعیت شغلی ما به وجود نیامده است.

این خبرگزاری می‌افزاید: "مشکلات پرستارانی که در قراردادهای موسوم به قراردادهای حجمی مشغول فعالیت هستند، ده‌ها برابر پرستاران قراردادی است. این قشر از پرستاران با نبود امنیت شغلی، نبود بیمه، تأخیر در

پرداخت‌ها، باقی ماندن مبلغی از دستمزد آن‌ها نزد کارفرما، تا پایان زمان قرارداد روبرو هستند. رئیس کل سازمان نظام پرستاری نیز از اختلاف ۲۰ تا ۵۰۰ برابری حقوق پرستاران با پزشکان انتقاد کرد. او همچنین گفت: هنوز ساعت کاری پرستاران کاهش نیافته و حتی در مواردی افزایش یافته است. اجرای قانون تعرفه‌گذاری خدمات پرستاری و همکاری بیمه‌ها برای اجرای آن هنوز عملی نشده است و عضویت پرستاران در هیأت امنای بیمارستان‌ها نیز اجرائی نشده است.

مطالباتی که امسال در روز پرستار مطرح شد، همان مطالباتی‌ست که در سال‌های گذشته نیز عنوان شده بود، اما همچنان بدون جواب مانده‌اند. پرستاران خواهان برافتادن تبعیض در بیمارستان‌ها از طریق افزایش دستمزد و مشارکت در تصمیم‌گیری‌ها هستند. پرستاران خواهان افزایش استخدام پرستار برای برطرف شدن کمبود پرسنل و کاسته شدن از فشار کار هستند. پرستاران خواهان برافتادن اضافه‌کاری اجباری‌اند. برای رفع مشکل کمبود پرستار، لااقل باید تعداد پرستاران فعلی به ۵ / ۲ برابر افزایش پیدا کند تا به سطح میانگین جهانی نزدیک شود. اما دولت، عملاً در این چند سال هیچ گام جدی برنداشته، وعده‌ها عملی نشده است و مطالبات پرستاران همچنان باقی مانده‌اند. امسال هم این مطالبات تکرار شد. بدون این که صرفاً با تکرار این مطالبات و وعده‌های مقامات، بتواند نتیجه‌ای به دست آید. پرستاران نباید به وعده و وعید اعتماد کنند. نباید فقط در روز پرستار مطالبات خود را مطرح کنند و اجرای آن را از دولت و کارفرمایان بخواهند. بلکه باید همچون کارگران و معلمان، با مبارزه، با اعتصابات و تمام شیوه‌های مبارزاتی، دولت و کارفرمایان بخش خصوصی را وادار به پذیرش مطالبات خود نمایند. تنها راه پیروزی و تحقق مطالبات پرستاران زحمتکش، اتحاد و مبارزه است.